

DE CORSICAANSE SCHADUW

Voor Lauren en Bryce
Mes belles princesses de joie

De personages

1940

Marcel Demille: hoofdconservator van het Musée de l'Armée in Parijs

André Carron: assistent van Demille in het Musée de l'Armée in Parijs

Eduard Martin: vicevoorzitter van de Antwerpse Diamantbank

Georges Lamotte: bankier bij de Antwerpse Diamantbank

François Mailleux: voorzitter van de Antwerpse Diamantbank

Paul Rapine: tweede secretaris in het Franse consulaat op Bermuda

Het NUMA-team (National Underwater and Marine Agency)

Dirk Pitt: directeur van de NUMA

Al Giordino: directeur van de afdeling Underwater Technology (NUMA)

Rudi Gunn: adjunct-directeur NUMA

Summer Pitt: directeur speciale projecten bij de NUMA en dochter van Dirk Pitt senior

Dirk Pitt junior: directeur speciale projecten bij de NUMA en zoon van Dirk Pitt

Hiram Yaeger: directeur IT-afdeling

Harvey Boswick: kapitein van het NUMA-onderzoeksschip de Pelican

Ben Houston: kapitein van het NUMA-onderzoeksschip de Nordic Star

Keith Lowden: kapitein van het NUMA-onderzoeksschip de Havana

Meisa Noriku: maritiem archeoloog op het NUMA-onderzoeksschip de Havana

Lavera Exploration Company

Yves Villard: algemeen directeur en eigenaar van Lavera Exploration

Henri Nassar: ex-commando en hoofd beveiliging

Hosni Samad: ex-commando en Nassars rechterhand

Tomas: stuurman aan boord van het cruiseschip de Hydros

Frankrijk

Brigitte Favreau: oceanografisch onderzoeker bij het maritiem instituut in Le Havre

Raoul Vogel: journalist en informant in Le Havre

Pierre Roy: verkoper op de Seine aan boord van zijn boot de La Rose

Charles Lufbery: hoofdinspecteur Franse landelijke politie

Jules LeBoeuf: Franse onderbaas binnen de Corsicaanse maffia

Maurice Hauser: juwelier in Le Havre

Allain Broussard: brouwer van calvados en neef van Eduard Martin

Jacques Lurel: havenmeester in Le Havre

Monsieur Dumont: directeur van het complex Les Invalides in Parijs

Verenigde Staten

Claude Bouchet: bedrijfsspion op contractbasis

St. Julien Perlmutter: nautisch geschiedkundige en oude vriend van Pitt

Eric Watson: specialist beveiliging van het Havenbedrijf New York-New Jersey

Dario Cruz: kapitein Amerikaanse leger op West Point

Steven Schauer: bouwkundig ingenieur voor de Rondout Bypass

Murphy: cadet op West Point

Blake: cadet op West Point

Anderen

Ahmad Hamid: Egyptische tarweboer in de Sinai

Dan Durkot: sectiehoofd van het Amerikaanse consulaat op Bermuda

Wayne James: commandant van het kustwachtschip de Venturous

Doris: directeur van Caribbean Children's Rescue op het Caribische eiland Martinique

Vaartuigen

Avignon: veerboot, in 1940 gezonken in het Kanaal

Jupiter: oud vrachtschip, in 1940 bij Le Havre aangevallen

Pelican: NUMA-onderzoeksschip, operatief vlak bij Le Havre

Cornwall: in het Kanaal gezonken veerboot met koffers diamanten

La Rose: rivierboot op de Seine, van eigenaar Pierre Roy

Nordic Star: NUMA-onderzoeksschip, operatief in de Ierse Zee

Mary Spring: in de Ierse Zee gezonken motorjacht

Chamonix: zwart kabellegschip van Lavera Exploration

Cardiff: na botsing in de Ierse Zee gezonken koopvaardijship

LÉ Samuel Beckett: patrouilleschip van de Ierse marine

Mont Blanc: olietanker van Lavera Exploration

Shearwater: snelle veerboot op het Kanaal bij het Isle of Wight

Hydros: voormalig cruiseschip Griekse eilanden

Venturous: Amerikaans kustwachtschip

Moselle: onderzoeksschip van Lavera Exploration

Surcouf: in 1929 te water gelaten Franse onderzeeër

Naugatuck: duwboot op de Long Island Sound

Thompson Lykes: Amerikaans vrachtschip dat in botsing gekomen kan zijn met de Surcouf

Havana: NUMA-onderzoeksschip in de Caribische Zee

Sokan: patrouilleboot van de Franse douane in Martinique

PROLOOG

Normandië, Frankrijk

12 mei 1940

Voor de honderdste keer wreef Marcel Demille in zijn vermoeide ogen. Terwijl hij het dikke stuur weer vastgreep, sloeg de vermoeidheid als een zware mantel over hem heen. De maanloze zwarte nacht hielp niet tegen zijn moeheid en dwong zijn ogen om zich te concentreren op de zwakke gele bundel van de koplampen van de vrachtwagen. Het voelde alsof hij door een eindeloze oranje tunnel reed.

Demille reed al sinds het begin van de middag in de Renault-vrachtwagen met bestemming havenstad Le Havre. Hij had verwacht al uren geleden aan te komen en had niet gerekend op de menselijke vloedgolf van vluchtelingen. Het grootste deel van de reis hadden ze de weg verstopt. Mannen, vrouwen en kinderen. Allemaal arme, afgematte zielen, veel uit Nederland en België, die de Duitse Blitzkrieg ontvluchtten. Ruim na middernacht, toen de thuislozen de naastgelegen akkers opzochten voor een paar uurtjes slaap, was de weg eindelijk vrij. Eindelijk kon Demille wat snelheid maken en de nodige kilometers onder zich door laten glijden.

De vrachtwagen zwoegde om een lichte helling te nemen, en hij schakelde terug, waarbij de fysieke beweging van de versnellingspook hem wakker hield. Demille draaide zich naar de passagier naast hem... en vanuit de hoek van de voorruit ving een waas van kleur zijn blik.

Er rolde een kinderwagen over de weg, waarvan de groene, golvende

bovenkant opdoemde in de koplampen van de vrachtwagen.

Demilles reactievermogen nam het over van zijn gedachten, en hij trapte op de rem van de zware vrachtwagen en kwam omhoog van zijn stoel om zijn volle gewicht op het pedaal te krijgen. De jongere man die, met een pet laag over zijn ogen, naast hem zat te doezen, vloog naar voren tegen het dashboard. Hij schrok wakker en ving de klap op met een uitgestrekte arm, waardoor een dubbelloops jachtgeweer van zijn knieën op de vloerplaat viel.

De wielen blokkeerden en de Renault ACG-vrachtwagen schokte over het vochtige asfalt. Demille was even bang dat de kisten achterin dwars door de cabine zouden vliegen en hen zouden pletten. Maar ze hadden niet hard genoeg gereden om de lading te doen schuiven en het grote voertuig gleed intact tot stilstand. Op slechts luttele centimeters van de voorbumper rolde de kinderwagen van zichzelf uit.

Een jonge moeder, gekleed in een jurk die onder het stof zat, kwam met grote ogen aangerend, staarde omhoog naar de koplampen en greep het handvat vast. Demille zakte in elkaar tegen het stuur en wachtte tot het bonken in zijn borstkas afnam. De vrouw keek de baby in de kinderwagen alleen maar even na en liep verder langs de kant van de weg alsof er niets was gebeurd. Ze duwde de kinderwagen de heuvel af terwijl twee kleine jongens haar met zware koffers achter zich aan slepend door het zand volgden.

‘Lieve hemel,’ zei André Carron vanaf de passagiersstoel. ‘Ze hadden allemaal wel dood kunnen zijn.’ Hij ging weer recht zitten en legde het geweer terug op zijn schoot.

Demille veegde zijn handen af aan zijn broek en zette de vrachtwagen weer in de eerste versnelling. ‘Het is niet hun schuld,’ zei hij en voorzichtig gaf hij gas. ‘Ieders wereldje is de afgelopen dag op zijn kop gezet. Niemand denkt nog helder na.’

Het snelle succes van het Duitse offensief had iedereen verrast. Hoewel Frankrijk maanden geleden, na de nazi-invasie van Polen, de oorlog had verklaard aan Duitsland, waren er eigenlijk weinig schermutselingen tussen de twee landen geweest.

Het vertrouwen dat Frankrijk veilig was achter de Maginotlinie van het leger en zijn versterkingen langs de grens met Duitsland was groot geweest. Het grote Franse leger was snel gemobiliseerd en langs de grens geposteed, gereed om elke Duitse opmars af te slaan. Naarmate de maanden waren verstreken, was men de schijnbare patstelling de Schemer- of Spookoorlog gaan noemen en was het alledaagse leven weer voorzichtig normaal geworden.

In Parijs had Demille zijn dagelijkse taken hervat in het Musée de l'Armée, waar hij werkzaam was als hoofdconservator. De waardevolste kunstvoorwerpen van het museum waren al ingepakt en verscheept naar Zuid-Frankrijk om daar veilig te worden bewaard, net zoals het Louvre dat had gedaan. Demille, te oud voor het leger, bleef in Parijs en hield het museum draaiende, bijgestaan door André Carron.

Net als het gros van de Parijzenaren dacht Demille dat de geallieerden elk Duits offensief zouden afslaan. De regering, de kranten en de man op de geplaveide straat waren er allemaal zeker van. Frankrijk had de tijd aan zijn kant.

Dat alles veranderde op 9 mei, toen de Duitsers over de grenzen van Nederland, België en Luxemburg denderden. Het Franse leger marcheerde België in om de aanval te stuiten en liet daarbij de Ardennen op zijn rechterflank zwak verdedigd. Dagen later sneed een verrassingsaanval van drie Panzer-tankkorpsen als een mes dwars door de bossen. Binnen twee weken zaten de Franse en geallieerde strijdkrachten volledig op de vlucht gedreven vast in België. De weg naar Parijs bleef zonder enige verdediging achter.

Bij het naderen van het donkerste uur van de Lichtstad sloegen de burgers op de vlucht. Een mensenmassa ging op zoek naar veiligheid in het zuiden van Frankrijk. Met een overvol spoorwegnet verstopten evacuees de wegen vanuit de stad, met de welgestelden in hun auto's en de minderbedeelden in paardenkarren. Minder gefortuneerden sleepten hun bezittingen achter zich mee. De Parijzenaren voegden zich bij Nederlandse en Belgische burgers die al dagenlang onderweg

waren, op de vlucht voor de invasie. Het werd *L'exode* genoemd en zou meer dan zes miljoen Franse burgers omvatten.

Demille had overwogen om het museum met planken dicht te timmeren en zich bij de exodus aan te sluiten. Toen werd er een brief bezorgd door een jonge legerofficier in een kraakheldere blauwe tuniek. Demille moest het korte bericht twee keer lezen, wrijvend met een vinger over de handtekening van generaal Maxime Weygand, de opperbevelhebber van het Franse leger.

De taak leek onmogelijk, maar hier zat hij slechts uren later, rijdend over de achterweggetjes van Normandië in het holst van de nacht, met een gevoel alsof hij het gewicht van het land op zijn schouders droeg.

Bij het naderen van de dageraad voerde Demille zijn tempo op, de vrachtwagen op topsnelheid door de slaperige landerijen sturend. Kort daarna bereikte hij het dorp Quillebeuf-sur-Seine, waar hij de plaatselijke veerman, die in de cabine van zijn vaartuig lag te slapen, wakte en betaalde voor een overtocht over de kalme rivier.

Korte tijd later doemde de havenstad Le Havre in de verte op. Boven het centrum zag Demille een donkere rookpluim hangen. Hij reed dwars door de stad naar de haven. Het normaal bruisende handelscentrum leek wel een spookstad. Demille reed in westelijke richting naar de waterkant.

De havenfaciliteiten van Le Havre waren verspreid over meerdere kunstmatige bekkens, en Demille moest stoppen om aanwijzingen te krijgen naar het bekken in het midden van het complex, Vauban genaamd.

Toen ze dichterbij kwamen, liet Carron zijn blik over de uitgestrekte havens glijden en hij schudde zijn hoofd. 'Waar zijn de schepen?'

'Alle mensen die we zagen op de weg uit Parijs,' zei Demille. 'Ze zijn al geëvacueerd. De schepen ook.'

Carron ging rechtop zitten en was voor het eerst sinds hun vertrek uit de Franse hoofdstad vol aandacht. 'Waar zoeken we naar?'

'Een Kanaalveerboot die de Avignon heet.'

Van dichtbij klonken sirenes, en de zwarte rook die ze eerder hadden gezien, dreef nu over op de veranderende wind. Een dag eerder hadden Duitse bommenwerpers meerdere olieopslagtanks ten noorden van de haven getroffen en die stonden nog steeds in brand.

Demille vond de kade langs het Vauban-bekken en stopte tussen twee onbezette ligplaatsen. Het dok was bezaaid met een wirwar van pallets, kisten en reiskoffers. Verderop lag een handvol kleine vissersboten langs de kade afgemeerd, vlak bij bundels netten en stapels kreeftenfuiken. Een muffe geur van zout water, dieselbrandstof en rottende vis vulde de lucht. Een aantal jonge jongens met vuile, norske gezichten staaarde nieuwsgierig naar Demille.

Toen de museumconservator de vrachtwagen tot stilstand bracht en uit de cabine klauterde, kwam er een ongemakkelijk gevoel van verslagenheid over hem.

‘Blijf jij hier op de vrachtwagen passen,’ riep hij naar Carron, die ook was uitgestapt en wat heen en weer liep om de benen te strekken.

Demille stapte naar de rand van de kade, die werd afgeschermd door een hoog hek met prikkeldraad. Hij volgde het hek naar een helling langs een kleine houten constructie. Op het dak stond een groot rood bord met daarop CAPITAINERIE. Demille klopte op de deur en stapte naar binnen.

Een corpulente man in een vies streepjeshemd en bretels betrad net het kantoor vanuit een keukentje achter, met een kopje koffie tussen zijn dikke vingers geklemd.

‘Goeddag,’ zei Demille. ‘Ik ben op zoek naar het stoomschip de Avignon. Mij werd verteld dat het later vandaag vanaf deze kade zou vertrekken.’

De havenmeester zette zijn grote gestalte achter een rommelig bureau en nam een slokje koffie. ‘U en honderd anderen,’ zei hij met een zwaaijgebaar naar de kade. Vervolgens nam hij Demille van top tot teen op, waarbij zijn mondhoeken zakten. Gekleed in pas geпоetste schoenen, een maatpak, wit overhemd en stropdas met stippen was zijn bezoeker duidelijk een Parijzenaar. De havenmeester schonk Demille